Ти увійшла, захопивши з собою в кімнату
Запах зомлілих акацій. Почався сезон.
У лабіринті алей на прогулянці натовп
Тих, у кого відпустка, у кого резон
Так безтурботно і мляво, вдягнувши панами,
Пражити тіло і пити напої легкі.
Байдуже зовсім мені до курортної дами,
Що увійшла до кімнати. Тільки п’янкі
Пахощі білих акацій. Тонка соломинка
В склянці абсенту. Вечірня готельна нудьга.
І понад голови наші летить павутинка.
І ця повітряна жінка з картини Дега.

Це вулиця Ліста. Це місяць, либонь, листопад.
Навала прозорості неба у чорній оправі.
І цей перехожий – смаглявий і юний Синдбад.
І ми – не чужі. І зустрінемось, може, на каві.

А снилося: море, холодне й тривожне вночі.
Чорніє причал у старому порту. І небавом,
Узявши на плечі сувій дорогої парчі,
Ти сходиш на берег багатим купцем-мореплавом.

І щойно в кварталах погасять останню свічу,
І море затихне, і зорі ряхтітимуть тьмяно,
Ти діву русяву ховаєш у срібну парчу –
І мить не минає, і пахне русинка медвяно.

Це вулиця Ліста. Танцюють сльозинки в очах
Від шалу осіннього сонця. Кінець листопада.
У сивих заметах, либонь, дотліває парча.
Калюжі і брук – іграшкові порти для Синдбада.